

Eristalinus aeneus (SCOPOLI, 1763)

- Polesie Lubelskie: Bagno Bubnów (łąka) (FB59), 23 VII 2009 – 1 ♀.
Nowy dla Polesia Lubelskiego.

Eristalis abusiva COLLIN, 1939

- Polesie Lubelskie: Jezioro Długie (łąka) (FC50), 13 VII 2009 – 1 ♂.
Gatunek nowy dla Polesia Lubelskiego.

Eristalis intricaria (LINNAEUS, 1758)

- Polesie Lubelskie : Jezioro Długie (łąka) (FC50), 31 VII 2009 – 1 ♀;
- Wyżyna Lubelska: Lublin - Poligon Czechowski (FB18), 21 IX 2009 – 1 ♀.
Nowy dla Polesia Lubelskiego i Wyżyny Lubelskiej.

Eristalis pertinax (SCOPOLI, 1763)

- Odłowiony m.in. na obszarze Poleskiego Parku Narodowego – Jezioro Długie (łąka) (FC50), w miejscowościach: Urszulin (FB59) i Wola Wereszczyńska (FC50) oraz na dwóch stanowiskach w Lublinie: Lublin - Ogród Botaniczny (FB17) i Lublin - Poligon Czechowski (FB18).

Gatunek pospolity w całej Polsce. Dotychczas nie podawany z terenu Polesia Lubelskiego i Wyżyny Lubelskiej.

Eristalis similis (FALLÉN, 1817)

- Wyżyna Lubelska: Lublin - Poligon Czechowski (FB18), 18 VII 2009 – 1 ♀.
Nowy dla Wyżyny Lubelskiej.

Melanogaster aerosa (LOEW, 1843)

- Wyżyna Lubelska: Łuszczów (FB28), 16 VII 2009 – 1 ♂.
Nowy dla Wyżyny Lubelskiej.

Volucella bombylans (LINNAEUS, 1758)

- Polesie Lubelskie: Łomnica (FC40), 31 VIII 2009 – 1 ♂; Urszulin (FB59), 21 VIII 2009 – 1 ♂.
Nowy dla Polesia Lubelskiego.

Volucella pellucens (LINNAEUS, 1758)

- Polesie Lubelskie: Jagodno (FB69), 7 VIII 2009 – 2 ♀ ♀.
Gatunek nowy dla Polesia Lubelskiego.

SYRPHINAE

Chrysotoxum festivum (LINNAEUS, 1758)

- Polesie Lubelskie: Łomnica (FC40), 31 VIII 2009 – 1 ♂.
Nowy dla Polesia Lubelskiego.

Chrysotoxum bicinctum (LINNAEUS, 1758)

- Wyżyna Lubelska: Nałęczów (EB78), 1 VIII 2008 – 1 ♂.
Nowy dla Wyżyny Lubelskiej.

Chrysotoxum vernale LOEW, 1841

- Wyżyna Lubelska: Kazimierski Park Krajobrazowy: Bochothnica (EB58), 16 VII 2008 – 1 ♂.
Gatunek nowy dla Wyżyny Lubelskiej.

Dorota SAŁAPA, Wojciech CZARNIAWSKI,
Zakład Zoologii UMCS, Lublin

590. Potwierdzenie występowania *Chromatomyia asteris* (HENDEL, 1934) (Diptera: Agromyzidae) w Polsce

Confirmation of the occurrence of *Chromatomyia asteris* (HENDEL, 1934) (Diptera: Agromyzidae) in Poland

KEY WORDS: Diptera, Agromyzidae, *Chromatomyia asteris*, new locality, Western Pomerania, Poland.

Miniarkowate (Agromyzidae) to rodzina muchówek licząca w Polsce około 440 gatunków, z czego ponad 75% zaliczana jest do minowców (MICHALSKA 2007: [W:] Fauna Polski. MiZ PAN, T. II: 117-119). Larwy pozostałych gatunków żerują m.in. w nasionach, korzeniach, kwiatach. Miniarki cechują się wysoką specyficzną żywicielską i większość z nich stanowią mono- i oligofagi.

Chromatomyia asteris (HENDEL) jest gatunkiem europejskim nie wykazywanym dotychczas jedynie z Europy południowej (Fauna Europaea 2004: http://www.faunaeur.org/full_results.php?id=128277). Jest monofagiem astra solnego *Aster tripolium* L. Roślina żywicielska występuje na solniskach w północno-zachodniej części kraju.

Imagines tego gatunku w przeszłości były mylone z *Phytomyza tenella* MEIGEN, który jest monofagiem gnidosza *Pedicularis* L. (SPENCER 1976: Fauna Entomol. Scand., 5, 2: 305-606). Dlatego też wcześniejsze doniesienia, opierające się wyłącznie na imagines, wymagają weryfikacji.

Omawiany gatunek został w Polsce wykazany tylko z okolic Słupska (KARL 1936: Stett. ent. Ztg., 97, 1,2: 318-330), jako *Ph. tenella*. Autor nie podaje jednak rośliny żywicielskiej, dlatego stwierdzenie to należy uznać za niepewne.

Ch. asteris znaleziono podczas badań owadów minujących Pomorza Zachodniego: – Karsibór (UTM: VV56), 14 IX 2008, wilgotna łąka na obrzeżach rez. „Karsiborska Kępa”, *Aster tripolium* – dwie miny z charakterystycznymi białawymi pupariami, leg. et coll. U. WALCZAK, det. Z. MICHALSKA.

Stwierdzenie to potwierdza współczesne występowanie *Ch. asteris* na terenie Polski.

Larwa *Ch. asteris* drąży dość silnie powyginany korytarz, najpierw na spodniej, później na wierzchniej stronie blaszki liściowej *A. tripolium*. Odchody mają postać grubych ziaren, rozrzuconych w minie. Przepoczwarczenie zachodzi w minie, a puparium jest koloru białawego. Larwy były dotychczas obserwowane w czerwcu i lipcu (HERING 1957: Bestimmungstabellen der Blattminen von Europa. Junk, 's Gravenhage, 1: 1-648), tymczasem niniejsze stwierdzenie wskazuje, że okres pojawu larw jest dłuższy.

Urszula WALCZAK, Zofia MICHALSKA,
Wydz. Biologii UAM, Zakł. Zool. Syst., Poznań